

Věc C-203/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

11. května 2020

Předkládající soud:

Okresný soud Bratislava III (Slovensko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

11. května 2020

Obvinění

AB

CD

EF

GH

IJ

LM

NO

PR

ST

UV

WZ

BC

DE

FG

JL

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA III (okresní soud Bratislava III)

[omissis]

V Bratislavě dne 11. května 2020

[omissis]

VĚC: Předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce (článek 267 SFEU)

Žádost o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (článek 107 jednacího řádu)

Předseda senátu okresního soudu v Bratislavě III [omissis] v trestní věci vedené před okresním soudem v Bratislavě III (*per analogiam*) podle § 224 odst. 7 Trestného poriadku účinného do 31. prosince 2005 (trestní řád) a článku 267 Smlouvy o Evropské unii, předkládá následující žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení podle článku 107 jednacího řádu.

Označení účastníků řízení:

Řízení zahájené proti:

1/ obžalovanému [omissis] AB, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

[omissis]

[omissis]

2/ obžalovanému [omissis] CD, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

3/ obžalovanému [omissis] EF [omissis] Slovenská republika

[omissis]

4/ obžalovanému [omissis] GH, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

5/ obžalovanému IJ, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

6/ obžalovanému LM, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

7/ obžalovanému NO, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

[omissis]

8/ obžalovanému [omissis] PR, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

9/ obžalovanému [omissis] ST, [omissis] Slovenská republika, t.č. na neznámém místě, řízení proti uprchlému,

[omissis]

10/ obžalovanému [omissis] UV, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

11/ obžalovanému WZ, [omissis] , Slovenská republika

[omissis]

12/ obžalovanému BC, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

13/ obžalovanému DE, [omissis], Slovenská republika

[OMISSIS]

14/ obžalovanému [omissis] FG, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

[omissis] [omissis]

15/ obžalovanému JL, [omissis] Slovenská republika

[omissis]

16/ poškozený [omissis] HI, [omissis]

[omissis] Slovenská republika

[omissis]

17/ Obžaloba podaná:

Krajskou prokuratúrou v Bratislavě (krajské státní zastupitelství v Bratislavě),
[omissis]

[omissis]

Okresní soud v Bratislavě III [omissis] v trestní věci [omissis] AB a spol. z důvodu trestného činu zavlčení do ciziny ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 k), § 233 odst. 1 a 2 písm. a) trestného zákona (trestní zákon) účinného v době spáchání skutku, rozhodl na neveřejném zasedání dne 21. června 2019 takto:

I. [omissis] [přerušeni řízení]

II. Soudnímu dvoru Evropské unie se podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předkládají k rozhodnutí tyto předběžné otázky:

1/ Brání překážka „*ne bis in idem*“ vydání evropského zatýkacího rozkazu podle rámcového rozhodnutí č. 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV), a to s ohledem na článek 50 Listiny základních práv EU, pokud trestní věc byla pravomocně ukončena soudním rozhodnutím o zproštění obžaloby nebo zastavení trestního stíhání, jestliže tato rozhodnutí byla vydána na základě amnestie, která byla po nabytí právní moci těchto rozhodnutí zákonodárným orgánem zrušena a vnitrostátní právní řád stanoví, že zrušením takové amnestie se zrušují rozhodnutí státních orgánů v rozsahu, v němž byla vydána a odůvodněna na základě amnestií a milostí, a zanikají zákonné překážky trestních stíhání, které měly základ v této zrušené amnestii, a to vše bez zvláštního soudního rozhodnutí nebo soudního řízení?

2/ Je v souladu s právem na spravedlivý proces, které je zaručeno článkem 47 Listiny základních práv EU, jakož i s právem nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin, které je zaručeno článkem 50 Listiny základních práv EU, jakož i s článkem 82 Smlouvy o fungování Evropské unie, takové ustanovení vnitrostátního zákona, které bez rozhodnutí vnitrostátního soudu přímo ruší rozhodnutí vnitrostátního soudu o zastavení trestního stíhání, které má podle vnitrostátní úpravy povahu konečného rozhodnutí s účinky zproštění obvinění, a na jehož základě bylo trestní řízení s konečnou účinností zastaveno z důvodu amnestie, která byla vyhlášena v souladu s vnitrostátním zákonem?

3/ Je v souladu se zásadou loajality podle článku 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii a článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, jakož i s článkem 82 Smlouvy o fungování Evropské unie, jakož i s právem na spravedlivý proces, které je zaručeno článkem 47 Listiny základních práv EU, jakož i s právem nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin, které je zaručeno článkem 50 Listiny základních práv EU, takové ustanovení vnitrostátního zákona, které omezuje ústavní soud při přezkumu usnesení Národní rady Slovenské republiky o zrušení amnestie nebo individuální milosti přijatého podle čl. 86 písm. i) Ústavy

SR, pouze na posouzení jeho souladu s Ústavou SR, bez ohledu na závazné akty přijaté Evropskou unií, a zejména na Listinu základních práv EU, Smlouvu o fungování Evropské unie, jakož i Smlouvu o Evropské unii?

III. Okresní soud v Bratislavě III žádá podle článku 107 jednacího řádu Soudní dvůr, aby žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednal v naléhavém řízení, jelikož se jedná o věc související s evropským zatýkacím rozkazem, která se na základě čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí č. 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy projednává v naléhavém řízení. (C-296/08 PPU, Santesteban Goicoechea; C-388/08 PPU, Leymann a Pustovarov; C-357/09 PPU, Kadzoev; C-105/10 PPU, Gataev a Gataeva; C-61/11 PPU, El Dridi Hassen).

I. Obecné odůvodnění postupu soudu

1. Senát okresního soudu v Bratislavě III rozhodl na základě následujících skutečností o předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Dne 27. listopadu 2000 byla u tohoto soudu podána obžaloba krajského státního zastupitelství v Bratislavě, [omissis] v bodě 1/ proti obviněným [omissis] AB, [omissis] CD, [omissis] GH, [omissis] EF, IJ, [omissis] PR, LM a NO pro trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona účinného do 31. prosince 2005 spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, trestný čin zavlčení do ciziny podle § 233 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, dále proti obviněným [omissis] ST [omissis] UV, WZ, BC pro trestný čin zavlčení do ciziny podle § 233 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 trestního zákona, trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, v bodě 2/ proti obviněnému DE pro trestný čin nadřívání podle § 166 odst. 1 trestního zákona, jichž se měli dopustit za následujících skutkových okolností:

1/ obvinění [omissis] AB, [omissis] CD, [omissis] EF, [omissis] GH, IJ, LM, NO a [omissis] PR, jakožto příslušníci státního orgánu - Slovenské informační služby (SIS), v rozporu s její působností podle § 1 odst. 2, úkoly uvedenými v § 2 a povinnostmi příslušníků informační služby podle § 7 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (zákon č. 46/1993 o Slovenské informační službě), obvinění [omissis] ST, [omissis] UV, WZ a BC, jako soukromé osoby nesplňující předpoklady stanovené v § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 46/1993 o Slovenské informační službě a členové organizované skupiny, v níž byly rozděleny úkoly s

úmyslem poškodit [omissis] HI, [omissis] v jeho ústavou zaručených právech tím, že po sledování, násilném zadržení a omámení byl předán rakouské policii spolu se svým motorovým vozidlem vyvezeným do Rakouska, na jehož území byl účinný mezinárodní zatýkáací rozkaz z 18. listopadu 1994 vydaný vůči němu, se podíleli na spáchání skutku tak, že obviněný [omissis] AB v postavení ředitele SIS v rámci vertikálního systému řízení nařídil ústním pokynem [omissis] PR, příslušníkovi SIS přidělenému k oddělení obrany, ochrany a výcviku, v přesně nezjištěný den v letních měsících roku 1995 v objektu SIS v Bratislavě [omissis] vytvořit organizovanou skupinu osob z civilního sektoru k plnění zvláštních úkolů pro potřeby SIS, který skupinu vytvořil a použil při zadržení HI dne 31. srpna 1995.

řediteli 46. odboru SIS - sledování a operační techniky [omissis] CD, [omissis] v přesně nezjištěný den v srpnu 1995 v rozporu s § 10 odst. 1 zákona č. 46/1993, nařízením ředitele SIS č. 17/1994 o sledování osob a věcí, nařídil použití informačně - technických prostředků podle § 12 odst. 1 písm. c) v rozporu s § 13 odst. 2 zákona číslo 46/1993 ke sledování XY a HI, který v rozporu s čl. 7 odst. 1 nařízení ředitele odboru sledování a operační techniky SIS číslo 4/1994 z 15. července 1994 nařídil sledování osoby XY, jež bylo zahájeno dne 13. srpna 1995 v 10.30 hod. v Bratislavě [omissis], ačkoli sledovací spis číslo [omissis] pod krycím názvem [omissis] byl založen až dne 14. srpna 1995, a osoby HI, které bylo zahájeno ve městě Svätý Jur dne 23. srpna 1995, ačkoli nebyl založen sledovací spis a nebyly splněny podmínky uvedené v čl. 7 odst. 1 nařízení č. 4/1994.

[omissis] LP, řediteli vnitřního zpravodajství 2. sekce SIS dne 28. srpna 1995 nařídil zajistit přistavení 5 osobních motorových vozidel různých značek z prostředků SIS na parkoviště před zimní stadion v Ružinově na den 29. srpna 1995 a dne 29. srpna 1995 nařídil určit dva příslušníky oddělení zvláštních operací SIS s osobním motorovým vozidlem, kteří měli na stanovišti [omissis] v Bratislavě [omissis] převzít osobní motorové vozidlo s poškozeným HI a odvézt ho do Rakouska, který příkazy splnil a informoval o tom obviněného [omissis] AB.

V době od 28. srpna 1995 do 31. srpna 1995 prostřednictvím obviněného [omissis] CD [omissis] přebíral od vedoucího 1. oddělení 46. odboru SIS, obviněného [omissis] EF, informace o průběhu operativního rozpracování a sledování HI, přijímal rozhodnutí a vydával ústní pokyny řediteli 2. sekce SIS a obviněnému [omissis] CD, [omissis] směřující ke vzájemné koordinaci činnosti jednotlivých skupin provádějících sledování, zadržení a převoz poškozeného přes hranici, které vyústilo dne 31. srpna 1995 v 10.47 hod. v zadržení HI za použití hrozby střelnou zbraní.

Obviněný [omissis] CD, [omissis], v postavení ředitele 46. odboru SIS dne 13. srpna 1995 v Bratislavě [omissis], v objektu SIS v rozporu s § 10 odst. 1 zákona č. 46/1993 a nařízením ředitele SIS č. 17/1994 o sledování osob a věcí vydal ústní pokyn podřízenému vedoucímu 1. oddělení, obviněnému [omissis] EF, k použití

informačně - technických prostředků podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 46/1993 v rozporu s § 13 odst. 2 zákona č. 46/1993 ke sledování osoby XY, které bylo zahájeno v 10.30 hod. v Bratislavě v ulici Hraničná [omissis] za účasti 13 příslušníků SIS, 8 osobních motorových vozidel a technických prostředků, přičemž sám prováděl kontrolu nad sledováním, přestože věděl o nezákonném postupu, jelikož k použití informačně – operativních prostředků neměl písemný souhlas ředitele SIS nebo jím pověřené osoby a k použití informačně - technických prostředků předchozí písemný souhlas soudce vykonávajícího službu bývalého městského soudu v Bratislavě.

Dne 14. srpna 1995 po projednání postupu s ředitelem 2. sekce SIS na základě sledovacího spisu č. [omissis], založeného téhož dne, nařídil podřízeným příslušníkům SIS, obviněným EF a IJ, pokračovat ve sledování XY do 26. srpna 1995.

Dne 24. srpna 1995 v rozporu s nařízením ředitele SIS č. 17/1994 o sledování osob a věcí a čl. 7 odst. 1 nařízení ředitele odboru sledování a operativní techniky č. 4/1994 obviněnému [omissis] EF, jakožto vedoucímu 1. oddělení 46. odboru SIS, vydal ústní pokyn ke sledování HI ve městě [omissis], od něhož přijímal a sám podával řediteli SIS, obviněnému [omissis] AB, informace o průběhu operativního rozpracování a sledování HI.

Ve dnech 30. srpna 1995 a 31. srpna 1995 řídil sledování, informoval osobně, případně prostřednictvím mobilního telefonu, ředitele 2. sekce SIS a ředitele SIS, obviněného AB, o sledování, přijímal od nich pokyny a prostřednictvím obviněného [omissis] EF, který se nacházel ve městě [omissis], řídil příslušníky odboru sledování.

Když dne 31. srpna 1995 odjel HI v 10.30 hod. z domova osobním motorovým vozidlem [omissis], vydal pokyn k jeho sledování a poté, co byl zastaven pod hrozbou použití střelné zbraně a zadržen, pokyn k zablokování státní silnice č. 11/502 osobními motorovými vozidly útvaru sledování.

Obviněný EF v postavení vedoucího 1. oddělení 46. odboru SIS poté, co v rámci vertikálního systému řízení obdržel pokyn od ředitele 46. odboru, obviněného [omissis] CD, [omissis] k použití informačně – operativních prostředků podle § 11 a informačně - technických prostředků podle § 12 zákona č. 46/1993 ke sledování osoby XY nařídil dne 13. srpna 1995 v Bratislavě v objektu SIS v rozporu s § 10 odst. 1 zák. č. 46/1993, nařízením ředitele SIS č. 17/1994 a čl. 7 odst. 1 nařízením ředitele odboru sledování a operativní techniky č. 4/1994 podřízeným příslušníkům SIS sledovat osobními motorovými vozidly XY, ačkoli věděl, že k použití informačně – operativních prostředků nebylo vydáno rozhodnutí ředitele SIS nebo jím pověřené osoby podle § 11 odst. 2, a k použití informačně - technických prostředků podle § 12 odst. 1 písm. c) nevydal předchozí souhlas soudce ve službě bývalého městského soudu v Bratislavě podle § 13 odst. 2 zák. č. 46/1993.

Dne 27. srpna 1995 v Bratislavě [omissis] v objektu SIS v rozporu s § 10 odst. 1 zákona č. 46/1993 o SIS, nařízením ředitele SIS č. 17/1994 o sledování osob a věcí a čl. 7 odst. 1 nařízení ředitele odboru sledování a operativní techniky č. 4/1994 nařídil svému zástupci, obviněnému IJ, a dalším příslušníkům oddělení sledovat z osobního motorového vozidla [omissis], které nechal umístit ve městě [omissis], rodinný dům HI a osobními motorovými vozidly SIS jeho pohyb mimo město a informovat jej o výsledku sledování, přestože věděl, že o použití informačně – operativních prostředků podle § 11 odst. 2 zák. č. 46/1993 nerozhodl ředitel SIS nebo jím pověřený příslušník a o použití informačně technických prostředků podle § 12 odst. 1 písm. b) a c) příslušný soudce ve službě bývalého městského soudu v Bratislavě.

Dne 31. srpna 1995 [omissis] pomocí vysílačky a mobilního telefonu vydával pokyny podřízeným příslušníkům SIS a informoval o průběhu sledování ředitele 46. odboru SIS, obviněného [omissis] CD, [omissis] a poté co byl HI v 10.47 hod. za použití hrozby střelnou zbraní zadržen, se podílel osobně motorovým vozidlem [omissis] na blokování státní silnice 1/502 před přijíždějícími vozidly.

Obviněný IJ jakožto příslušník SIS v postavení zástupce vedoucího 1. oddělení 56. odboru SIS poté, co v rámci vertikálního systému řízení obdržel ústní pokyn od ředitele 46. odboru SIS a vedoucího 1. oddělení k použití informačně - operativních prostředků podle § 11 a informačně - technických prostředků podle § 12 zákona č. 46/1993 ke sledování osoby XY dne 13. srpna. 1995 v Bratislavě v objektu SIS v rozporu s § 10 odst. 1 zákona č. 46/1993 nařízením ředitele SIS č. 17/1994 a čl. 7 odst. 1 nařízení ředitele odboru sledování a operační techniky č. 4/1994, nařídil podřízeným příslušníkům SIS sledovat osobními vozidly XY, přestože věděl, že k použití informačně – operativních prostředků nebylo vydáno rozhodnutí ředitele SIS nebo jím pověřené osoby podle § 11 odst. 2 a k použití informačně - technických prostředků podle § 12 odst. 1 písm. c) nevydal předchozí souhlas příslušný soudce ve službě bývalého městského soudu v Bratislavě, přičemž osobně vykonával kontrolu nad sledováním a informoval o jeho průběhu ředitele 46. odboru SIS, obviněného [omissis] CD.

Poté, co dne 27. srpna 1995 obdržel od ředitele 46. odboru prostřednictvím vedoucího 1. oddělení pokyn ke sledování HI [omissis], byl dne 28. srpna 1995 na ulici Nová Pezinská [omissis] umístěn Mercedes Benz [omissis], z něhož příslušníci SIS pozorovali dům HI a radiostanicí hlásili jeho odchod a motorovými vozidly sledovali jeho pohyb, přičemž prostřednictvím mobilního telefonu informoval o průběhu sledování vedoucího 1. oddělení, obviněného EF.

Dne 31. srpna 1995 plnil úkoly v souvislosti s plánem zavlčení tím, že po odchodu HI z domu v 10.30 hod. osobním motorovým vozidlem [omissis] směrem na Bratislavu dotyčného sledoval osobním motorovým vozidlem zn. Toyota [omissis] a poté, co byl v 10:47 hod. pod hrozbou použití střelně zbraně zastaven na státní silnici 11/502, zablokoval spolu s dalšími vozidly útvaru sledování příjezdovou cestu.

Obviněný [omissis] PR jakožto příslušník SIS na základě pokynu ředitele SIS, obviněného [omissis] AB, v přesně nezjištěných dnech v srpnu 1995 zorganizoval skupinu, kterou tvořili obvinění [omissis] ST, UV, WZ a BC, a následně plnil úkoly koordinátora mezi organizátory zavlčení a členy této skupiny, s níž dne 29. srpna 1995 na parkovišti [omissis] v Bratislavě převzal osobní motorová vozidla patřící SIS, jimiž v následujících dnech sledoval [omissis] pohyb [omissis] HI s cílem jej zadržet a předat dalším příslušníkům SIS, kteří jej měli přepravit do Rakouské republiky.

Dne 31. srpna 1995 v 10.30 hod. poté, co se z informací příslušníka SIS ze sledovacího Mercedesu Benz [omissis] dozvěděli, že HI odjel z domova směrem do Bratislavy, objeli kolonu osobních motorových vozidel SIS sledujících Mercedes HI. V 10.47 hod. na státní silnici [omissis] osobním motorovým vozidlem Seat Toledo [omissis] zepředu a Seat Ibiza [omissis] z boku zablokovali osobní motorové vozidlo s HI.

S namířenou pistolí vyzvali HI [omissis], aby vystoupil z auta, a když nereagoval, násilím jej vytáhli a přestože se bránil, přemístili jej do zadní části Seatu Toledo. Nasadili mu přes hlavu modrý pytel a na ruce pouta a zmocnili se jeho osobního motorového vozidla zn. Mercedes Benz [omissis]. Když se HI během jízdy směrem na Vajnory pokusil vyskočit z auta, udeřili jej pěstmi do obličeje, paralyzátorem mu dávali elektrošoky na pohlavní úd a násilím jej přinutili vypít dvě lahve whisky, čímž jej uvedli do stavu opilosti.

Obviněný PR informoval o průběhu akce mobilním telefonem ředitele 2. sekce SIS a ten pak obviněného [omissis] AB. Takto jej převezli na [omissis] silnici v Bratislavě, kde HI [omissis] odevzdali dalším příslušníkům SIS.

Obviněný [omissis] GH jakožto příslušník SIS zařazený do funkce vedoucího oddělení inspekce 2. sekce SIS v rámci vertikálního systému řízení plnil pokyny ředitele SIS, obviněného [omissis] AB, a ředitele 2. sekce SIS při sledování osoby XY, přestože věděl, že k použití informačně – operativních prostředků nebylo vydáno rozhodnutí ředitele SIS nebo jím pověřené osoby podle § 11 odst. 2 zák. č. 46/1993 a v jednom případě tuto osobu doprovázel z Bratislavy do Levoče a nazpět a kryl její přejezd bez dokladů přes hranici do Rakouska a z Maďarska, a ve dnech 30. a 31. srpna 1995 na hraničním přechodu Bratislava-Berg a Jarovce-Kittsee zajišťoval bezproblémový přechod státní hranice přes hraniční přechod Bratislava-Berg pro obviněné LM a NO, kteří osobním motorovým vozidlem zn. Mercedes Benz [omissis] převezli poškozeného [omissis] HI do Rakouska.

Obvinění LM a NO jakožto příslušníci oddělení zvláštních operací 2. sekce SIS plnili v rámci vertikálního systému řízení pokyny ředitele 2. sekce SIS tím, že dne 30. srpna 1995 v Bratislavě-Petržalce [omissis] čekali na osobní motorové vozidlo s HI, jehož měli převést do Rakouska. Jelikož plán nebyl v uvedený den uskutečněn, převzali dne 31. srpna 1995 přibližně ve 14.00 hod. na stejném místě od obviněných [omissis] PR, WZ a BC osobní motorové vozidlo zn. Mercedes

Benz [omissis] s HI, který byl v bezvědomí, a na zadním sedadle jej převezli přes diplomatickou zónu hraničního přechodu Petržalka-Berg.

Vzhledem k tomu, že se na parkovišti v Bergu nevyskytoval příslušný pracovník rakouské pasové kontroly, spojili se telefonicky s ředitelem 2. sekce, který na příkaz obviněného [omissis] AB vydal pokyn k odvozu poškozeného do Hainburgu.

Na pokyn obviněného [omissis] AB byl do Rakouska vyslán příslušník SIS, který oznámil na policejní stanici v Hainburgu výskyt vozidla s hledanou osobou. V 16.30 hod. oznámil obviněný [omissis] AB mobilním telefonem ZZ, že se poškozený nachází v autě v Hainburgu a v 17.00 hod. na základě telefonního hovoru byl HI zadržen rakouskou policií, přičemž fyzickým útokem obviněných mu byla způsobena drobná poranění a vyvezením do Rakouska a následným vzetím do vazby byl porušen čl. 23 odst. 4 Ústavy SR, podle kterého nelze občana nutit k opuštění vlasti, nelze jej vyhostit, ani vydat do jiného státu.

Poškozenému HI byla způsobena škoda v souvislosti s jeho pobytem v Rakousku odpovídající nákladům na právní zastupování v celkové výši 478 241,13 rakouských šilinků (ATS).

2/ obviněný DE jakožto příslušník SIS se dne 6. září 1995 na základě pokynu přímého nadřízeného, vedoucího I. oddělení 46. odboru SIS [omissis], EF, zkontaktoval s příslušníkem policejního sboru v obci [omissis], od něhož žádal formou úředního záznamu potvrzení, že skříňové motorové vozidlo zn. Mercedes Benz [omissis] bílé barvy se ve dnech 28. srpna 1995 až 31. srpna 1995 nacházelo v jeho služebním obvodu. Když příslušník policejního sboru odmítl tento požadavek splnit, nechali dne 13. září 1995 kolem 13.00 hod. v Bratislavě [omissis] ve sklenářství [omissis] vyřezat průhledná skla v hodnotě 2 766 slovenských korun, jimiž ve vozidle Mercedes Benz 208 D nahradili okna s neprůhlednou fólií s tím, aby svědkové v trestním řízení zavlečení HI do ciziny vozidlo nepoznali jako to, které parkovalo na rohu [omissis] před domem [omissis] a z něhož příslušníci SIS ve dnech 28. až 31. srpna 1995 sledovali dům HI, ačkoli [DE] věděl, že dne 31. srpna 1995 byl na cestě do Bratislavy na státní silnici 11/502 zablokován Mercedes HI, jehož se za použití násilí zmocnili a zavlekli do Rakouska, kde byl HI v Hainburgu zadržen rakouskými policejními orgány, přičemž tak jednal v úmyslu, aby nevyšlo najevo, že trestný čin spáchali příslušníci SIS a aby osoby podílející se na trestném činu zavlečení unikli trestnímu stíhání.

2. Usnesením okresního soudu v Bratislavě III ze dne 14. června 2017 byla podle § 23 odst. 3 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 spojena s výše uvedenou věcí také trestní věc [omissis] vedená proti obviněným [omissis] AB, [omissis] CD, [omissis] FG, [omissis] EF, IJ a JL, kteří byly obžalováni z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona účinného do 31. prosince 2005, § 158 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. c) trestního zákona účinného do 31. prosince 2005, jehož se měli dopustit

tím, že [omissis] AB, [omissis] CD, [omissis] FG, [omissis] EF, IJ, JL jakožto příslušníci státního orgánu – Slovenské informační služby – v rozporu s její působností uvedenou v § 1 odst. 2, úkoly uvedenými v § 2 a povinnostmi příslušníků informační služby podle § 7 zák. č. 46/1993 o SIS v úmyslu dokladově zakrýt likvidaci Mercedesu použitého v červenci 1995 ke sledování restaurátora UP v obci [omissis] a v srpnu 1995 ke sledování HI [omissis] ve městě [omissis] se podíleli na spáchání skutku tak, že JL zařazený do 1. oddělení 46. odboru SIS dne 22. prosince 1995 v Bratislavě v objektu SIS poskytl nepravdivé údaje ve svém vyjádření, které bylo podkladem pro nezákonný postup vyšetřovací komise a nadřízených úředníků SIS, přestože věděl, že osobní motorové vozidlo zn. Mercedes Benz 208D [omissis] patřící SIS nebylo v noci z 18. na 19. prosince 1995 v [omissis] odcizeno během služební cesty na východním Slovensku, kterou nevykonal s IJ. CD [omissis] jakožto ředitel útvaru 94. SIS dne 28. prosince 1995 ve svém hlášení událostí uvedl nepravdivé údaje o služební akci na východním Slovensku, své účasti v místě odcizení vozidla a nalezení SPZ z Mercedesu Benz 208D a dne 26. ledna 1996 rozkazem č. 6 zřídil vyšetřovací komisi útvaru 94. k vyšetření škody na odcizeném služebním motorovém vozidle, [omissis]; FG zařazený jako vedoucí autodopravy útvaru 94 jakožto předseda komise nezajistil důsledné vyšetření vzniklé události a spolu s členy komise EF, zařazeným jako vedoucí 1. oddělení 46. odboru SIS, a IJ, vedoucím 1. směny 1. oddělení 46. odboru SIS, nepřezkoumali okolnosti odcizení vozidla a ačkoli věděli, že nebylo odcizeno, potvrdili správnost údajů, snížili hodnotu uvedeného vozidla a dne 7. února 1996 navrhli řediteli SIS odložit věc do doby nalezení motorového vozidla a po deseti letech odepsat škodu na náklady státu, s čímž souhlasil [omissis] CD [omissis] jakožto ředitel útvaru 94 SIS, [omissis] AB jakožto ředitel SIS a statutární zástupce v rozporu s ustanovením § 3 odst. 2 zák. č. 278/1993 Z.z. o správě majetku státu ve znění pozdějších předpisů, přestože věděl, že podřízení příslušníci SIS neoznámili odcizení vozidla příslušným policejním orgánům, nepostupoval podle § 8 odst. 1 trestního řádu, neprovedl opatření ke zjištění, zda skutečně došlo k trestnému činu, osvojil si nepravdivá zjištění komise, souhlasil s jejím návrhem a doporučením [omissis] CD [omissis] a dne 12. března 1996 rozhodnutím č. 94-IV/0078/96 podle § 127 odst. 1 zák. č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov (zákon o služebním poměru příslušníků) PZ rozhodl o odložení věci odpisu škody na dobu 10 let a povolil, aby po uplynutí této doby byla tato škoda odepsána na náklady státu, ačkoli zákon o policajnom zbore (zákon o policejním sboru) takovou možnost nepřipouštěl, čímž způsobili SIS škodu ve výši 1.454.434 slovenských korun.

3. Usnesením okresního soudu v Bratislavě III ze dne 29. června 2001 [omissis] bylo trestní stíhání vůči všem obžalovaným zastaveno z důvodu, že se na ně vztahuje amnestie vyhlášená předsedou vlády Slovenské republiky dne 3. března 1998. Uvedené usnesení bylo dne 5. června 2002 potvrzeno rozhodnutím krajského soudu v Bratislavě a nabylo právní moci.
4. Důvodem dalšího řízení předkládajícího soudu je nález Ústavního soudu Slovenské republiky ze dne 31. května 2017, [omissis], v němž rozhodl, že usnesení Národní rady Slovenské republiky č. 570 ze dne 5. dubna 2017 o zrušení

článku V a článku VI rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 3. března 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 55/1998 Z. z., rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 7. července 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 214/1998 Z. z. a rozhodnutí prezidenta Slovenské republiky v řízení o milost pro obviněného ze dne 12. prosince 1997, [omissis] je v souladu s Ústavou Slovenské republiky.

5. Obhajoba podala po obnovení trestního řízení k tomuto soudu opakované podněty k přerušení řízení a podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudním dvorem Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a to ve věci výkladu článku 47, článku 50, čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv EU (dále jen „Listina“), rámcového rozhodnutí č. 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (2002/584/SVV), ve spojení s relevantními články směrnice č. 2012/13 (o právu na informace v trestním řízení) a směrnice 2016/343/EU (kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem).
6. Podkladem pro tuto žádost mají být právní nejasnosti v souvislosti s přijatou vnitrostátní právní úpravou, a to konkrétně ustanoveními šestého oddílu zákona o Ústavním soude (zákon o Ústavním soudu) (konkrétně § 48a § 48b), ustanoveními ústavního zákona č. 71/2017, jakož i usnesení Národní rady Slovenské republiky ze dne 5. dubna 2017 číslo 570 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 3. března 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 55/1998 Z. z., rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 7. července 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 214/1998 Z. z. a rozhodnutí prezidenta Slovenské republiky v řízení o milost pro obviněného ze dne 12. prosince 1997 č. k. 3573/96-72-2417, [omissis] (dále i jako „usnesení“). Předmětným usnesením mělo dojít ke zrušení amnestií, na jejichž základě bylo *inter alia* vydáno usnesení o zastavení trestního stíhání vůči [omissis] AB a spol., a to usnesením okresního soudu v Bratislavě III [omissis] ze dne 29. června 2001, jakož i usnesením krajského soudu v Bratislavě, [omissis]. V dané věci byla obžaloba podána i vůči [omissis] ST, [omissis], u něhož vznikla potřeba vydat vnitrostátní příkaz k zatčení, evropský zatýkací rozkaz, jakož i mezinárodní zatýkací rozkaz.
7. Okresní soud v Bratislavě III po přezkoumání spisového materiálu má jakožto vnitrostátní soud za to, že pro vydání jeho rozhodnutí je nezbytné rozhodnutí Soudního dvora EU (článek 267 druhý pododstavec SFEU).

II. Právní rámec

A. Právo Unie

8. Článek 82 Smlouvy o fungování Evropské unie stanoví:

„1. Justiční spolupráce v trestních věcech je v Unii založena na zásadě vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a zahrnuje sbližování

právních předpisů členských států v oblastech uvedených v odstavci 2 a v článku 83. Evropský parlament a Rada přijímají řádným legislativním postupem opatření, která mají za cíl:

- a) stanovit pravidla a postupy pro zajištění uznávání všech forem rozsudků a soudních rozhodnutí v celé Unii;
 - b) předcházet střetům příslušnosti mezi členskými státy a řešit je;
 - c) podporovat další vzdělávání soudců a soudních zaměstnanců;
 - d) usnadňovat spolupráci mezi justičními nebo obdobnými orgány členských států v rámci trestního řízení a výkonu rozhodnutí.
9. V rozsahu nezbytném pro usnadnění vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a policejní a justiční spolupráce v trestních věcech s přeshraničním rozměrem mohou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem stanovit formou směrnic minimální pravidla.
10. Tato minimální pravidla přihlížejí k rozdílům mezi právními tradicemi a systémy členských států.

Týkají se:

- a) vzájemné přípustnosti důkazů mezi členskými státy;
 - b) práv osob v trestním řízení;
 - c) práv obětí trestných činů;
 - d) dalších zvláštních aspektů trestního řízení, které Rada předem určila v rozhodnutí; při přijímání tohoto rozhodnutí Rada rozhoduje jednomyslně po obdržení souhlasu Evropského parlamentu. Přijetí minimálních pravidel podle tohoto odstavce nebrání členským státům zachovat nebo zavést vyšší stupeň ochrany osob.
11. Pokud se člen Rady domnívá, že by se návrh směrnice podle odstavce 2 dotkl základních aspektů jeho systému trestního soudnictví, může požádat, aby se návrhem zabývala Evropská rada. V takovém případě se řádný legislativní postup pozastaví. Po projednání, a pokud bylo dosaženo konsensu, Evropská rada do čtyř měsíců od tohoto pozastavení vrátí návrh zpět Radě, která ukončí pozastavení řádného legislativního postupu. Není-li dohody dosaženo, a pokud si alespoň devět členských států přeje navázat posílenou spolupráci na základě dotčeného návrhu směrnice, oznámí to ve stejné lhůtě Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. V takovém případě se povolení k zavedení posílené spolupráce podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii a čl. 329 odst. 1 této smlouvy považuje za udělené a použijí se ustanovení o posílené spolupráci.
12. Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován. Bezplatná právní pomoc je poskytnuta všem, kdo nemají dostatečné prostředky, pokud je to nezbytné k zajištění účinného přístupu ke spravedlnosti.“

13. Ve smyslu čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv EU platí:

„Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

14. Ve smyslu článku 50 Listiny základních práv EU platí:

„Nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.“

15. Článek 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV stanoví:

„Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

16. Článek 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV stanoví:

„Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.“

17. Článek 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV stanoví:

„Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

18. Ve smyslu článku 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV nadepsaného „Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu“ platí:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkácí rozkaz (dále jen „vykonávající justiční orgán“), odmítne vykonat evropský zatýkácí rozkaz v těchto případech:

1. pokud se na trestný čin, pro který je zatýkácí rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie, pokud byl tento stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle svého vlastního trestního práva

2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat; pokud osoba, na niž

byl evropský zatýkací rozkaz vydán, není podle práva vykonávajícího státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkací rozkaz vydán.“

19. Článek 7 směrnice 2012/13 zní takto:

1. Je-li určitá osoba zatčena a zadržena ve kterémkoli stadiu trestního řízení, zajistí členské státy, aby zatčené osobě nebo jejímu právníkovi byly zpřístupněny dokumenty související s daným případem, jež se nachází v držení příslušných orgánů a jež jsou nezbytné pro účinné napadení zákonnosti zatčení či zadržení podle vnitrostátního práva.

2. Členské státy zajistí, aby byl podezřelému nebo obviněnému či jeho právníkovi zajištěn přístup alespoň ke všem podstatným důkazům nacházejícím se v držení příslušných orgánů, ať svědčí ve prospěch či v neprospěch podezřelého nebo obviněného, aby byly zajištěny spravedlivý proces a příprava obhajoby.

3. Aniž je dotčen odstavec 1, musí být přístup k materiálům uvedeným v odstavci 2 poskytnut v náležitém čase, jenž umožňuje účinný výkon práva na obhajobu, a nejpozději při předložení obžaloby soudu. Pokud příslušné orgány zajistí další podstatné důkazy, poskytnou k nim přístup v náležitém čase, jenž umožní jejich posouzení.

4. Odchylně od odstavců 2 a 3, není-li to v rozporu s právem na spravedlivý proces, lze odepřít přístup k určitým materiálům v případě, že by poskytnutí tohoto přístupu mohlo vést k závažnému ohrožení života nebo základních práv jiné osoby nebo je-li toto odepření naprosto nezbytné za účelem ochrany důležitého veřejného zájmu, například pokud by tento přístup mohl narušit probíhající vyšetřování nebo závažně ohrozit národní bezpečnost členského státu, v němž trestní řízení probíhá. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí o odepření určitých materiálů v souladu s tímto odstavcem učinil postupem podle vnitrostátního práva justiční orgán nebo aby toto rozhodnutí alespoň podléhalo justičnímu přezkumu. 5. Přístup k informacím podle tohoto článku je bezplatný.“

20. Článek 8 odst. 2 směrnice 2012/13 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby podezřelý nebo obviněný či jeho právník měl právo postupem podle vnitrostátního práva napadnout případné neposkytnutí nebo odmítnutí poskytnutí informací v souladu s touto směrnicí příslušnými orgány.“

21. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2016/343 platí:

„Členské státy zajistí, aby podezřelá nebo obviněná osoba měla právo být ve vlastní věci přítomna při řízení před soudem.“

22. Článek 9 směrnice 2016/343 stanoví:

Členské státy zajistí, aby v případech, kdy podezřelá nebo obviněná osoba nebyla přítomna při řízení, které bylo proti ní vedeno před soudem, a kdy nebyly splněny podmínky stanovené v čl. 8 odst. 2, měla tato osoba právo na nové řízení před soudem nebo jiný prostředek právní nápravy, který umožní nově posoudit skutkový stav věci, včetně vyhodnocení nových důkazů, a který může vést ke zrušení původního rozhodnutí. Členské státy v této souvislosti zajistí, aby tato podezřelá nebo obviněná osoba měla právo být přítomna při řízení před soudem, aktivně se jej účastnit v souladu s vnitrostátními procesními předpisy a vykonávat své právo na obhajobu.

23. Článek 10 odst. 1 směrnice 2016/343 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby podezřelé a obviněné osoby měly účinný prostředek právní ochrany, pokud jsou jejich práva přiznaná touto směrnicí porušena.“

24. Článek 14 odst. 1 směrnice 2016/343 stanoví:

„Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 1. dubna 2018. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.“

B. Slovenské právo

25. Ve smyslu článku 86 písm. i) (v účinnosti od 4. dubna 2017) Ústavy SR patří do pravomoci Národní rady i:

„usnášet se o zrušení rozhodnutí prezidenta podle čl. 102 odst. 1 písm. j), pokud odporuje zásadám demokratického a právního státu; přijaté usnesení je obecně závazné a vyhláshuje se stejně jako zákon.“

26. Článek 129a Ústavy SR (v účinnosti od 4. dubna 2017) přiznává Ústavnímu soudu SR následující pravomoc:

„Ústavní soud rozhoduje o souladu usnesení Národní rady Slovenské republiky o zrušení amnestie anebo individuální milosti přijatého podle čl. 86 písm. i) s Ústavou Slovenské republiky. Ústavní soud zahájí řízení ve věci podle první věty bez návrhu; článek 125 se použije přiměřeně.“

27. Článek 154f Ústavy SR (v účinnosti od 4. dubna 2017) upravuje rovněž následující zpětné účinky:

„1) Ustanovení článku 86 písm. i), článku 88a a článku 129a se vztahují i na článek V a článek VI rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 3. března 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 55/1998 Z. z., rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 7. července 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 214/1998 Z. z. a rozhodnutí prezidenta Slovenské republiky v řízení o milost pro obviněného ze dne 12. prosince 1997 č. k. [omissis].“

(2) Zrušením amnestií a milostí podle odstavce 1

a) se zrušují rozhodnutí státních orgánů v rozsahu, v němž byla vydána a odůvodněna na základě amnestií a milostí uvedených v odstavci 1 a

b) zanikají zákonné překážky trestných stíhání, které měly základ v amnestiích a milostech uvedených v odstavci 1; doba trvání těchto zákonných překážek se nezapočítává do promlčecích lhůt vztahujících se na skutky, jichž se amnestie a milosti uvedené v odstavci 1 týkají.“

28. Šestý oddíl Zákona o ústavnóm súde (zákon o ústavním soudu SR) (v účinnosti od 4. dubna 2017) upravuje řízení o souladu usnesení Národní rady Slovenské republiky o zrušení individuální milosti nebo amnestie v § 48a a § 48b následovně:

„§ 48a

Na řízení o přezkumu usnesení Národní rady Slovenské republiky schváleného podle čl. 86 písm. i) Ústavy se přiměřeně použijí ustanovení § 19 až 41b, pokud § 48b nestanoví jinak.

§ 48b

(1) Ústavní soud zahájí řízení ve věci podle článku 129a Ústavy bez návrhu, řízení se zahajuje dnem vyhlášení usnesení schváleného Národní radou Slovenské republiky podle čl. 86 písm. i) Ústavy ve Sbírce zákonů.

(2) Účastníkem řízení je pouze Národní rada Slovenské republiky.

(3) Vedlejším účastníkem řízení je vláda Slovenské republiky zastoupená Ministerstvem spravedlnosti Slovenské republiky, pokud se jedná o usnesení, kterým se zrušila amnestie a prezident Slovenské republiky, pokud se jedná o usnesení, kterým byla zrušena individuální milost.

(4) Před rozhodnutím ve věci samé podle tohoto oddílu si předseda Ústavního soudu vyžádá

a) stanovisko Národní rady Slovenské republiky spolu s připojeným záznamem o diskusi na její schůzi k usnesení schválenému Národní radou Slovenské republiky podle čl. 86 písm. i) Ústavy,

b) stanovisko prezidenta Slovenské republiky a

c) stanovisko vlády Slovenské republiky; stanovisko za vládu Slovenské republiky předkládá Ministerstvo spravedlnosti Slovenské republiky.

(5) Plénum Ústavního soudu rozhoduje ve věci samé nálezem. Nález se doručí Národní radě Slovenské republiky a vládě Slovenské republiky, pokud jde o

amnestii, a prezidentovi, pokud se jedná o individuální milost. Předseda Ústavního soudu může rozhodnout, že se nález doručí i dalším osobám.

(6) Ústavní soud rozhodne o souladu usnesení Národní rady Slovenské republiky o zrušení amnestie nebo individuální milosti anebo jeho části do 60 dní ode dne zahájení řízení; pokud Ústavní soud v této lhůtě nerozhodne, řízení se zastaví.

(7) Usnesení o zastavení řízení nebo zamítnutí návrhu vytváří překážku věci rozsouzené, která vylučuje další přezkum usnesení Národní rady Slovenské republiky o zrušení amnestie nebo individuální milosti Ústavním soudem Slovenské republiky.“

29. Zákon č. 15[4]/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (zákon o evropském zatýkacím rozkazu) ve znění pozdějších předpisů v § 1 odst. 1 stanoví:

„Tento zákon upravuje postup slovenských orgánů při vydávání osob mezi členskými státy Evropské unie na základě evropského zatýkacího rozkazu a s tím související řízení.“

30. Zákon č. 15[4]/2010 o evropském zatýkacím rozkazu ve znění pozdějších předpisů v § 5 odst. 1 až 3 stanoví:

„1/ Pokud existuje předpoklad, že by se obviněný mohl zdržovat nebo se zdržuje v jiném členském státě a je nezbytné jeho vyžádání, vydá vůči němu předseda senátu nebo soudce příslušného soudu evropský zatýkací rozkaz. V přípravném řízení vydá evropský zatýkací rozkaz na návrh státního zástupce soudce pro přípravné řízení.

2/ Evropský zatýkací rozkaz podle odstavce 1 je možné vydat, pokud je vůči obviněnému pro stejný skutek vydán příkaz k zatčení, mezinárodní zatýkací rozkaz nebo rozhodnutí, kterým byl pravomocně a vykonatelně uložen trest odnětí svobody.

3/ Soud evropský zatýkací rozkaz nevydá, pokud je před jeho vydáním zřejmé, že by vyžádáním z ciziny byla osobě, o jejíž vydání se jedná, způsobena újma nepřiměřená významu trestního řízení nebo následkům trestného činu.“

31. Zákon č. 15[4]/2010 o evropském zatýkacím rozkazu ve znění pozdějších předpisů v § 23 odst. 1 písm. a) a b) stanoví:

„1/ Výkon evropského zatýkacího rozkazu se odmítne, pokud

- a) se na trestný čin, pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, vztahuje amnestie, která byla vyhlášena ve Slovenské republice, a slovenský právní řád upravuje pravomoc slovenských orgánů k trestnímu stíhání tohoto trestného činu,

- b) vykonávající justiční orgán má informaci, že řízení vedené v některém členském státě proti vyžádané osobě pro stejný skutek pravomocně skončilo odsuzujícím rozsudkem, který byl již vykonán, v současnosti je vykonáván, nebo již nemůže být vykonán podle právních předpisů členského státu, v němž byl vynesen [...]“.
32. Podle § 188 odst. 1 Trestného poriadku (trestní řád), účinného do 31. prosince 2005 soud po předběžném projednání obžaloby
- a)
- postoupí věc příslušnému soudu, pokud není sám k jejímu projednání příslušný,
- b)
- postoupí věc jinému orgánu, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 171 odst. 1,
- c)
- trestní stíhání zastaví, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 172 odst. 1,
- d)
- trestní stíhání přeruší, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 173 odst. 1 písm. a) až e) nebo podle § 224 odst. 6 nebo 7,
- e)
- vrátí věc státnímu zástupci k došetření, je-li toho třeba k odstranění závažných procesních vad přípravného řízení, nebo k objasnění základních skutkových okolností, bez kterých není možné v hlavním líčení ve věci rozhodnout, a v řízení před soudem by takové došetření bylo spojeno s výraznými obtížemi nebo by zřejmě bylo na újmu rychlosti řízení,
- f)
- trestní stíhání podmíněně zastaví podle § 307 nebo rozhodne o schválení narovnání podle § 309 nebo
- g)
- postoupí věc samosoudci, pokud je podle § 314a odst. 1 příslušný provést o ní řízení; samosoudce je tímto rozhodnutím vázán.
33. Podle § 188 odst. 2 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 může soud po předběžném projednání obžaloby také zastavit trestní stíhání, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 172 odst. 2 nebo 3.

34. Podle § 188 odst. 3 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 může soud po předběžném projednání obžaloby také přerušit trestní stíhání, jsou-li tu okolnosti uvedené v § 173 odst. 2.
35. Podle § 188 odst. 4 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 mohou státní zástupce i obviněný podat proti rozhodnutí podle odst. 1 písm. a) až f) a podle odstavců 2 a 3 stížnost, jež má, nejde-li o přerušení trestního stíhání, odkladný účinek.
36. Podle § 224 odst. 1 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 soud přeruší trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některá z okolností uvedených v § 173 odst. 1 písm. b) až e).
37. Podle § 224 odst. 2 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 soud přeruší trestní stíhání také tehdy, nelze-li obžalovanému doručit předvolání k hlavnímu líčení.
38. Podle § 224 odst. 3 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 může soud přerušit trestní stíhání, pokud v průběhu hlavního líčení zjistí, že tu jsou okolnosti uvedené v § 173 odst. 2.
39. Podle § 224 odst. 4 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 soud v trestním stíhání pokračuje, pomine-li důvod přerušení.
40. Podle § 224 odst. 5 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 může státní zástupce podat stížnost proti rozhodnutí, jímž soud trestní stíhání přerušil nebo jímž návrh na pokračování v něm zamítl.
41. Podle § 224 odst. 6 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 soud přeruší trestní stíhání, má-li za to, že obecně závazný právní předpis nižší právní síly, jehož užití je v dané trestní věci rozhodné pro rozhodování o vině a trestu, je v rozporu s obecně závazným právním předpisem vyšší právní síly nebo s mezinárodní smlouvou a předloží věc Ústavnímu soudu. Nález Ústavního soudu je pro něj a pro ostatní všeobecné soudy závazný.
42. Podle § 224 odst. 7 trestního řádu účinného do 31. prosince 2005 soud přeruší trestní stíhání, pokud požádá Soudní dvůr Evropských společenství o rozhodnutí o předběžné otázce.
43. Podle § 564 odst. 1 trestního řádu účinného od 1. ledna 2006 trestní stíhání zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a úkony v něm provedené mají stejné účinky jako trestní stíhání zahájené a úkony provedené podle tohoto zákona.
44. Podle § 564 odst. 3 trestního řádu účinného od 1. ledna 2006 ve věcech, v nichž byla podána obžaloba k okresnímu soudu před nabytím účinnosti tohoto zákona, provede řízení okresní soud podle dosavadních předpisů. Řízení o řádném opravném prostředku proti takovému rozhodnutí provede krajský soud podle

dosavadních předpisů. Stejně se postupuje, pokud věc postoupil okresnímu soudu k provedení řízení nepříslušný soud.

45. Vzhledem k tomu, že obžaloba proti výše uvedeným osobám byla podána dne 27. listopadu 2000, okresní soud musí ve smyslu zákonné úpravy postupovat podle ustanovení trestního řádu č. 141/1961 Zb., který byl v účinnosti do 31. prosince 2005.

III. Skutkový stav

46. [omissis] ST a další osoby, včetně [omissis] AB, byly trestně stíhány v trestním řízení pravomocně ukončeném usnesením okresního soudu v Bratislavě III, spis. č. 5T 119/00 ze dne 29. června 2001, které řádně nabylo právní moci a stalo se vykonatelným. Podle vnitrostátní úpravy je toto usnesení konečné, má povahu meritorního rozhodnutí a účinky osvobozujícího rozsudku. Usnesení o zastavení trestního stíhání bylo částečně odůvodněno amnestií vydanou předsedou vlády SR zastupujícím prezidenta SR dne 3. března 1998.
47. Základním důsledkem změn přijatých v roce 2017, a to ústavním zákonem č. 71/2017 Z.z. a novelou zákona o Ústavním soudu (zákon č. 72/2017 Z.z.), byl náleží ÚS SR [omissis] ze dne 31. května 2017, v němž bylo uvedeno následující:
- „Usnesení Národní rady Slovenské republiky č. 570 ze dne 5. dubna 2017 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 3. března 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 55/1998 Z. z., rozhodnutí předsedy vlády Slovenské republiky ze dne 7. července 1998 o amnestii zveřejněného pod číslem 214/1998 Z. z. a rozhodnutí prezidenta Slovenské republiky v řízení o milost pro obviněného ze dne 12. prosince 1997 je v souladu s Ústavou Slovenské republiky“.
48. Ve smyslu těchto nově přijatých legislativních změn mělo být zrušeno také pravomocné usnesení o zastavení trestního stíhání vůči [omissis], ST a dalším osobám (včetně [omissis] AB).
49. V projednávané věci okolnosti případu odůvodňují potřebu vydat vnitrostátní příkaz k zatčení, jakož i evropský zatýkáací rozkaz. Soud v projednávané věci na návrh státní zástupkyně krajského státního zastupitelství v Bratislavě vydal mezinárodní zatýkáací rozkaz, jelikož podle informací ve sdělovacích prostředcích (na které poukázal státní zástupce ve svém návrhu na vydání mezinárodního zatýkáacího rozkazu) se [omissis] ST údajně nachází v Republice Mali. Vzhledem k tomu, že soud nemá relevantní informace o pobytu ST, přičemž není vyloučeno, že se nachází nebo se bude nacházet i na území členského státu EU, soud má v úmyslu vydat rovněž evropský zatýkáací rozkaz. Před vydáním evropského zatýkáacího rozkazu je však nezbytné s ohledem na judikaturu Soudního dvora EU vydat i vnitrostátní zatýkáací rozkaz, jinak není evropský zatýkáací rozkaz platný (např. rozsudek Soudního dvora, C-241/15 Bob-Dogi).

50. Vzhledem k tomu, že soud má pochybnosti o tom, zda překážka „*ne bis in idem*“ nebrání vydání evropského zatýkacího rozkazu, žádá vnitrostátní soud o výklad Soudní dvůr Evropské unie.

IV. Právní rámec

Dodržování Listiny základních práv Evropské unie

51. V tomto případě se použije Listina základních práv Evropské unie, přičemž soud poukazuje na následující právní úvahy přednesené dne 30. března 2017 generální advokátkou J. Kokott ve věci C-73/2016:

„Podle čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv EU se základní práva zaručená v unijním právu použijí ve všech situacích upravených unijním právem.¹ Jak již Soudní dvůr konstatoval zejména v rozsudku Åkerberg Fransson, použije se Listina podle něj i na sankce v oblasti daňového práva, pokud jde o daňové podmínky unijního práva.² Tím se rozumí zejména daně z obrátu a spotřební daně. Ale i určité otázky přímých daní podléhají unijnímu právu, např. v oblasti působnosti konkrétních harmonizačních opatření³, nebo pokud jsou omezeny základní svobody⁴. Vnitrostátní soud tudíž bude v jednotlivém případě často muset zkoumat, zda je Listina použitelná. Pokud se unijní právo ani Listina nepoužijí, budou ve zbytku vyplývat často srovnatelné požadavky z článku 8 EÚLP.

52. Pro projednávanou věc z toho vyplývá, že se na použití seznamu v souvislosti s výběrem daní vztahuje směrnice o ochraně údajů a Listina, zatímco v trestněprávní oblasti se stran otázek upravených unijním právem použije jenom Listina.“
53. Článek 51, který definuje „oblast použití“ Listiny, ve svém prvním odstavci uvádí, že ustanovení této Listiny jsou [...] určena členskými státy, výhradně pokud uplatňují právo Unie, a ve druhém odstavci stanoví, že Listina „nerozšiřuje oblast působnosti práva Unie nad rámec pravomocí Unie“. Soudní dvůr v této souvislosti upřesnil, že „pro určení, zda vnitrostátní právní úprava spadá do uplatňování unijního práva ve smyslu článku 51 Listiny, je třeba kromě dalších skutečností ověřit, zda má uvedená vnitrostátní právní úprava za cíl provádět ustanovení unijního práva, jakou má tato právní úprava povahu a zda sleduje jiné cíle, než které zahrnuje unijní právo, i když může toto právo nepřímě ovlivnit, a zda

¹ Rozsudky ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, bod 19), a ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832, bod 66).

² Rozsudek ze dne 26. února 2013 (C-117/10, EU:C:2013:105, bod 27).

³ Viz například rozsudek ze dne 22. října 2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, bod 23 a násl.).

⁴ Rozsudky ze dne 11. června 2015, Berlington Hungary a další (C-98/14 EU:C:2015:386, bod 74 a citovaná judikatura).

existuje zvláštní ustanovení unijního práva v této oblasti nebo způsobilé ji ovlivnit (rozsudek ze dne 6. března 2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, bod 25).

54. V daném případě se nepochybně uplatňuje právo Unie, jelikož se použije rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV.
55. V této souvislosti je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení justiční spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytyčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí podle zásady vzájemného uznávání existovat mezi členskými státy (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, body 36 a 37, jakož i ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 75 a 76).
56. Uplatnění Listiny základních práv EU je rovněž dáno i aplikací směrnice č. 2012/13 (o právu na informace v trestním řízení) a směrnice 2016/343/EU (kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem).

I. Vysvětlení první předběžné otázky

57. První předběžnou otázkou žádá vnitrostátní soud o výklad, zda překážka „*ne bis in idem*“ brání v projednávané věci evropskému zatýkacímu rozkazu.
58. V první řadě vnitrostátní soud uvádí, že i když se na první pohled zdá, že položená otázka je otázkou kterou by měl položit vykonávající soud a nikoli soud vystavujícího státu, což by naznačovalo hypotetickou povahu otázky, není tomu tak.
59. Evropský zatýkací rozkaz (EZR) by měl být vždy proporcionální s ohledem na svůj cíl. Je tomu i tehdy, kdy okolnosti případu spadají do působnosti čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV. Vzhledem k závažným důsledkům, které má výkon EZR na svobodu a omezení volného pohybu vyžádané osoby, by vystavující stát měl zvážit nutnost jeho vydání a posoudit tak i případné překážky, které by bránily budoucímu vykonání EZR. Uvedené jasně vyplývá i z Oznámení Komise – Příručka k vydávání a výkonu evropského zatýkacího rozkazu (Úř. věst. 2017, C 335/01): „Vystavující justiční orgány by navíc měly zvážit, zda by bylo možné namísto vydání EZR použít jiné prostředky justiční spolupráce. Další právní nástroje Unie týkající se justiční spolupráce v trestních věcech obsahují i jiná opatření, která jsou v řadě situací účinná, ale představují mírnější donucovací opatření ((viz oddíl 2.5).“
60. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že jedním z kontrolních mechanismů při vydání EZR je požadavek vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu (rozsudek

Soudního dvora EU C-241/15, Bob-Dogi). Jestliže tedy vnitrostátní soud vydá EZR bez zatýkacího rozkazu, je EZR neplatný a nelze jej vykonat.

61. Jak v této věci uvedl Soudní dvůr, mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zahrnuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba – soudní ochranu v první fázi při přijetí vnitrostátního soudního rozhodnutí, jakým je vnitrostátní zatýkací rozkaz, a ochranu, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání EZR. Tato soudní ochrana zahrnující dvě fáze přitom v zásadě chybí v situaci, kdy nebylo před vydáním EZR přijato žádné soudní rozhodnutí vnitrostátního justičního orgánu, na němž by byl EZR založen.
62. Těžiště položené předběžné otázky spočívá v tom, zda pravomocné usnesení o zastavení trestního stíhání (resp. rozsudek o zproštění obžaloby) představuje nadále překážku *ne bis in idem*, pokud tato rozhodnutí byla vydána na základě amnestie, která byla po nabytí právní moci těchto rozhodnutí zrušena zákonodárným orgánem, a vnitrostátní právní řád stanoví, že zrušením takové amnestie se zrušují rozhodnutí státních orgánů v rozsahu, v němž byla vydána a odůvodněna na základě amnestií a milostí, a zanikají zákonné překážky trestních stíhání, které měly základ v takové zrušené amnestii, a to vše bez zvláštního soudního rozhodnutí nebo soudního řízení.
63. Podstata tedy spočívá v tom, zda základní právo nebýt stíhán dvakrát zaručené Listinou základních práv EU může být v projednávané věci prolomeno takovým vnitrostátním mechanismem zrušení pravomocných rozsudků v trestních věcech, která přijímá přímo zákonodárný orgán bez jakéhokoli soudního rozhodnutí a bez jakékoli účasti dotčených osob. Jinak řečeno, je v souladu s unijním právem, aby se do rozhodování o vině a trestu přímo „zapojil“ zákonodárný orgán za situace, kdy je takový mechanismus v souladu s vnitrostátním ústavním pořádkem. Ještě jinak řečeno, je vnitrostátní soud s ohledem na unijní právo povinen respektovat takové zrušení amnestií, které je sice v souladu s vnitrostátním ústavním pořádkem, avšak odporuje unijnímu právu?

Ke druhé otázce

64. Druhou předběžnou otázkou se vnitrostátní soud Soudního dvora EU táže na to, zda je směrnice č. 2012/13/EU použitelná i na takové zvláštní řízení, jehož předmětem je zrušení amnestie ve smyslu „národního mechanismu“ zrušování amnestie.
65. Článek 2, nadepsaný „Oblast působnosti“, ve svém odst. 1 stanoví: Tato směrnice se použije na každého od okamžiku, kdy ho příslušné orgány některého členského státu uvědomí, že je podezřelý nebo obviněný ze spáchání trestného činu, až do ukončení řízení, čímž se rozumí pravomocné rozhodnutí o tom, zda daný podezřelý nebo obviněný uvedený trestný čin spáchal, včetně případného odsuzujícího rozsudku a rozhodnutí o opravném prostředku.

66. Článek 3, nadepsaný „Právo na informace o právech“, v odst. 1 písm. f) stanoví: „Členské státy zajistí, aby byl každý podezřelý nebo obviněný neprodleně informován alespoň o následujících procesních právech, jak jsou uplatňována podle jejich vnitrostátního práva, aby tato práva mohla být účinně uplatněna: f) o právu na to být seznámen s obviněním v souladu s článkem 6.“
67. Článek 6, nadepsaný „Právo na informace o obvinění“, v odst. 4 stanoví: „Členské státy zajistí, aby byl podezřelý nebo obviněný neprodleně informován o změnách v údajích, které mu byly poskytnuty v souladu s tímto článkem, je-li to nezbytné k zajištění spravedlivého procesu“
68. Ve smyslu článku 7, nadepsaného „Právo na přístup k materiálům k případu“, platí: Je-li určitá osoba zatčena a zadržena ve kterémkoli stadiu trestního řízení, zajistí členské státy, aby zatčené osobě nebo jejímu právníkovi byly zpřístupněny dokumenty související s daným případem, jež se nachází v držení příslušných orgánů a jež jsou nezbytné pro účinné napadení zákonnosti zatčení či zadržení podle vnitrostátního práva.
69. Uvedená směrnice je založena na ustanovení článku 82 SFEU, které upravuje minimální pravidla, jež se mají uplatňovat v Evropské unii, přičemž poukážeme na body 9, 10 a 11 této směrnice:
70. Ustanovení čl. 82 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie upravuje stanovení minimálních pravidel použitelných ve všech členských státech s cílem usnadnit vzájemné uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a policejní a justiční spolupráci v trestních věcech s přeshraničním rozměrem. V uvedeném ustanovení se uvádějí „práva osob v trestním řízení“ jako jedna z oblastí, v nichž mohou být minimální pravidla stanovena.
71. Společná minimální pravidla by měla vést k posílení důvěry v systémy trestního soudnictví všech členských států, což by mělo vést k účinnější justiční spolupráci v atmosféře vzájemné důvěry. Tato společná minimální pravidla by měla být stanovena pro oblast informací v trestním řízení.
72. Dne 30. listopadu 2009 přijala Rada usnesení o cestovní mapě pro posílení procesních práv podezřelých nebo obviněných osob v trestním řízení [1] (dále jen „cestovní mapa“). Cestovní mapa vyzývá k postupnému přijetí opatření týkajících se práva na překlady a tlumočení (opatření A), práva na informace o právech a informace o obvinění (opatření B), práva na právní poradenství a právní pomoc (opatření C), práva na komunikaci s příbuznými, zaměstnavateli a konzulárními úřady (opatření D) a zvláštní ochrany pro podezřelé nebo obviněné osoby, které jsou zranitelné (opatření E). Cestovní mapa zdůrazňuje, že pořadí těchto práv je pouze indikativní a může dojít k jeho změně v závislosti na prioritách. Je navržena jako funkční celek; pouze až budou provedeny všechny její části, budou naplno pocítěny její pozitivní účinky.“
73. Tato směrnice zaručuje obviněnému v každém stadiu trestního řízení právo na veškeré informace týkající se trestního řízení, pokud jsou potřebné k zajištění

spravedlivého procesu, jakož i právo na přístup k materiálům k případu, přičemž vnitrostátní právní úprava uvádí účastníka řízení do postavení, kdy mu v řízení před Národní radou SR a v řízení před Ústavním soudem SR brání ve výkonu základních procesních práv. Je přitom třeba poukázat na zvláštní charakter řízení o souladu rozhodnutí o zrušení amnestií, jímž dochází i ke zrušení individuálního právního aktu, jakým v daném případě nepochybně je usnesení o zastavení trestního stíhání. Předkládající soud má tedy za to, že řízení o zrušení amnestií (vedené Národní radou SR a Ústavním soudem SR) je třeba podřadit pod tuto směrnici, a že tedy toto řízení představuje „stadium trestního řízení“ ve smyslu směrnice 12/2013/EU, přičemž vnitrostátní právní úprava nereflakuje základní práva ve smyslu této směrnice.

74. Evropský soud pro lidská práva v této souvislosti v rozhodnutí *Frisancho Perea* proti Slovensku, [*omissis*] ze dne 21. října 2015 kritizoval řízení o individuální ústavní stížnosti, které probíhalo bez účasti dotčených osob v řízení před Ústavním soudem SR. Důsledkem tohoto rozhodnutí bylo právě přijetí novely zákona o Ústavním soudu SR (zákon č. 38/1993 Z.z.), která přiznala dotčeným osobám procesní práva obdobná účastníkům řízení.

Vysvětlení třetí předběžné otázky

75. Třetí předběžnou otázkou se vnitrostátní soud Soudního dvora táže, zda ustanovení vnitrostátního zákona, která omezují přezkum Ústavním soudem SR pouze na přezkum souladu s vnitrostátní ústavní úpravou, jsou slučitelná jednak se základními právy zaručenými EÚLP, jakož i Listinou základních práv EU, ale zejména se zásadou loajality (zásada loajality vyplývá z článku 4 odst. 3 SEU), přičemž se předpokládá, že na základě tohoto ustanovení se tato povinnost uplatní také ve vzájemných vztazích mezi členskými státy a Uníí (viz posudek 2/13, EU:C:2014:2454, bod 202).
76. Vnitrostátní soud se rovněž domnívá, že „národní mechanismus“ zrušení amnestií může být případně v rozporu se zásadou proporcionality a zejména zásadou efektivity, která omezuje procesní autonomii členských států Unie při přijímání vnitrostátních právních předpisů.

E. Potřeba naléhavého řízení

77. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o věc související s evropským zatýkacím rozkazem, předkládající soud navrhuje, aby Soudní dvůr postupoval podle článku 107 jednacího řádu a žádost projednal v naléhavém řízení o předběžné otázce. Vnitrostátní soud poukazuje v první řadě na ustanovení čl. 17 odst. 1 rámcového rozhodnutí, podle něhož se evropský zatýkací rozkaz projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.
78. Na věc se vztahující trestní spis okresního soudu Bratislava III, [*omissis*] bude ve smyslu Doporučení Soudního dvora Evropské unie č. 2016/C 439/01 předložen

obratem prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí a evropských záležitostí Slovenské republiky.

Okresní soud v Bratislavě III, Slovensko

dne 11. května 2020

[podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT